

Mary Ellen Taylor

SVĚTLO NAD OCEÁNEM

*Když se z hlubin vynoří
ztroskotaná loď, začnou
na hladinu vyplouvat
i dávná tajemství.*

COSMOPOLIS

Mary Ellen Taylor

SVĚTLO
NAD
OCEÁNEM

Přeložila Michaela Klevisová

*This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Agency, s.r.o.*

Text copyright © 2022 by Mary Burton

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Michaela Klevisová, 2024

Cover Photos © Dimitri Finko; Frame Art; Iakov Kalinin; Stylish_Pics;
superbank stock / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-5106-6

PROLOG

RUTH

Nags Head, Severní Karolína

Neděle 2. ledna 2022,

8.00

U tohoto pobřeží je Atlantský oceán nenasytný. Polyká lodě, zboží, lidi a hladově střeží své poklady a tajemství. Můžou uběhnout dny, měsíce i celá staletí, aniž zašeptá pravdu, ale pak se najednou klidná hladina zčeří, slané hlubiny zvíří, někde hluboko pod povrchem povolí sevření, a tajemství je odhaleno.

Těsně předtím než rozbřesk osvobodil oblohu, stála Ruth na břehu a ve svých osmdesát čtyři let starých kostech cítila hrozivou změnu. Nad světlými mraky, hnanými chladným sláným větrem těsně nad obzorem, vysvitlo slunce. Ještě víc se zachumlala do kabátu a snažila se zahřát si artritické prsty.

„Nikdo tu bouři neviděl přicházet. Jen my dvě, mami,“ prohodila si pro sebe. „Tušila jsem ji, stejně jako kdysi ty.“ V žádných zprávách o počasí nepředpovídali, že by tlaková níže nad Afrikou mohla zamířit na západ, smísit se s teplými vodami Karibiku a přerůst v hurikán čtvrté kategorie. Sezona hurikánů už oficiálně skonči-

la a nikdo nepředpokládal, že by se v tuhle dobu ještě lidé museli evakuovat. Nikdo nevěstil zkázu.

Ruth chtěla hurikán přechkat ve svém domě, jenže šerif ji vykázal ven. Hádala se s ním, ale nakonec svolila, aby ji odvezl po mostě Wright Memorial na pevninu, kde spolu se stovkami ostatních strávila dlouhou noc v tělocvičně střední školy. Vichřice kvílela, světla poblikávala a davem vířily obavy. Jak hrozné budou škody?

Bylo zvláštní, že Ruth si žádné starosti nedělala. Byla naštvaná, to ano, ale necítila úzkost. Ještě než vyšla z domu, věděla, že její hotelový rezort Na Pobřeží bouří nepřechká. Stejně jako ona se přiblížil k cíli své cesty. Jejich čas se naplnil.

Rutina rodina vlastnila a provozovala letovisko Na Pobřeží víc než sto let. Táta rád vyprávěl o tom, jak hotel vyhrál v kartách, ale nebylo to nijak zvlášť dobré ubytování, dokud se máma nerozhodla, že se za tátu provdá a dohlédne na něj i na každodenní chod rezortu. Ruth se v roce 1938 narodila v bungalovu 28, který míval nejlepší výhled na oceán. Podle rodinné historky ji tam máma našla zabalenou v růžové dece. Po ženě, která Ruth přivedla na svět, se slehla zem.

Edna odnesla naříkající objev domů svému muži Jakeovi a společně usoudili, že dítě je přesně to pravé, co po sedmnácti letech manželství potřebují. Holčičky se ujali a spolu s hotelem dál čelili rozmarům matky přírody.

O břeh se roztránila vlna a voda se zastavila těsně u špiček Rutiných obnošených sportovních bot.

Ruth se odvrátila od oceánu, vystoupala na dunu a na konečcích prstů ji poškrábaly stonky vysoké trávy. Pohled na trosky rezortu Na Pobřeží ji pořád bolel. Vichřice o rychlosti sto padesáti mil v hodině vyrvala stromy a keře ze země a mrštila je do bazénu, zvlnila

asfalt na parkovišti a strhla střechy většiny bungalovů i hlavní budovy. Dovnitř napršely hektolitry deště.

Ruth sešla po druhé straně duny a zamířila k tomu, co dříve bývalo hlavní budovou. Koberec v hale, který pořídila teprve přede dvěma lety, byl nasáklý vodou. Ze stěn se olupovaly široké pruhy tapet se vzorem lastur a rozbitou střechem dovnitř svítilo slunce. Rezort Na Pobřeží má možná víc životů než kočka, ale ten Rutin se chýlil ke konci.

„Přijala jsem nabídku od zájemce o koupi hotelu, mami.“ Prodat rezort bylo sice rozumné, ale to vědomí nijak nezmiřilo její pocit viny a vztek. „Když jsem včera podepsala smlouvu, bylo mi to strašně líto. Ale prostě jsem neměla jinou možnost.“

Od oceánu zavanul ledový vítr a ona zavřela oči a doufala v nějaké znamení, které by jí potvrdilo, že ji máma slyší. Ale samozřejmě se nic neozvalo. Stejně jako Ruth ani máma nebyla moc upovídána. Nepotrpěla si na medvědí objetí a mlaskavé polibky. Ale dalo se na ni spolehnout a vždycky Ruth podržela. A tajemství dokázala střežit stejně svědomitě jako starý dobrý Neptun.

„Nejsem takový blázen, abych si myslela, že nový majitel hotel opraví. O to by se pokusil jenom hlupák. Rekonstrukce by ho stála majlant.“ Ruth ze zničených budov zachránila, co se dalo, a věci uskladnila ve svém domku. Všechny místnosti napěchovala skoro až po strop. Byl by přece hřích vyhodit věci, za které zaplatila tolik peněz. „Zbytky rezortu srovnají se zemí. Ale třeba to tak bude nejlepší. Nastal čas na nový začátek.“

Za pět akrů v žádané lokalitě u pláže dostane dost na to, aby splatila všechny své úvěry a mohla dožít. Pro vnučku Ivy už sice peníze nezbydou, ale Rutin domek, postavený před sto lety z trámů ze zbouraného kostela, by také měl mít slušnou hodnotu.

„Je Bohem požehnaný,“ říkával o domě táta. A asi na tom něco bylo, protože dům stál pouhých dvě stě yardů od rezortu Na Pobřeží, a přitom nepřišel o jedinou šindel.

Ať přečkal z jakéhokoli důvodu, Ruth to vnímala jako požehnání. Ivy dostane šanci na nový začátek. Buď se tu rozhodne žít, anebo majetek prodá. Nic lepšího jí Ruth nemůže darovat.

Obrátila se zády k ruinám a zamířila zpátky k oceánu. Když kráčela po písku, svěží sláný vzduch ji páčil v plicích a svíral jí srdce. Do tváře jí narážel vítr.

Vzhlédla a na pláži spatřila stát své rodiče. Za ruce drželi její dceru. Byla unavená a připravená se k nim připojit. Opustí sice Ivy, ale ta holka je z celé rodiny nejsilnější. Jestli se někdo dokáže vypořádat se starými hříchy, tak právě ona.

KAPITOLA PRVNÍ

IVY

Pondělí 17. ledna 2022,

22.15

Čtyři sta dvacet čtyři. Tolik mil dělí New York City a ostrovy Outer Banks v Severní Karolíně. Sedm a půl hodiny. Tak dlouhou cestu předpověděla navigace. Ta však nepočítala s těžkou nehodou na dálnici v New Jersey, nekonečnou dopravní zácpou na městském okruhu v D. C. ani s opravou několika mil silnice před Norfolkem. Výpočet nezohlednil zastávku u McDonald's v Delaware (Ivy si tam dala hamburger a velkou lehkou colu) ani pauzu ve Fredericksburgu ve Virginii, kde si musela odskočit.

Jedenáct dní. Před tak dlouhou dobou Ivy Nealeová odjela z doma na babiččin pohřeb. Začátkem nového roku panoval v restauraci klid, takže když si vzala dva dny volna, nikdo neprotestoval. Ve spěchu odletěla do Charlotte a odtamtud do Norfolkku a zbylých sto mil na Outer Banks urazila v autě z půjčovny. Pohřeb trval půl hodiny. Setkala se s příbuznými a přáteli, ale jenom se rychle objali a prohodili pár povrchních vět. Neměla čas na bývalého partnera ani na bývalou kamarádku, která s ním začala spát dva měsíce poté,

co se Ivy před dvanácti lety odstěhovala do New Yorku. Neměla ani chvílku na jejich naprosto rozkošné dítě, na stovky lidí, kteří milovali Ruth, ani na prohlídku babiččina domu.

V mikině načichlé mořským vzduchem odletěla zpátky do New Yorku a v práci požádala o delší dovolenou.

Pět vteřin. Na tak dlouho se šéfka zamyslela, než jí odmítla vyhovět. Byla to poslední kapka a během jediné další vteřiny pohár trpělivosti přetekl a Ivy se rozhodla podat výpověď. Za tři následující dny stihla vypovědět smlouvu s majitelem bytu, prodat nábytek a sbalit si zbytek věcí. S majitelem se dohodla, že jakmile prodá dům nebo začne zase vydělávat, zaplatí ještě dva měsíční nájemy. Souhlasil s tím, protože věděl, že dostat peníze později je lepší než nikdy.

Ne že by Ivy neměla svou práci nebo velkoměsto ráda. Hodně tam toho prožila. Teď ale bylo načase vrátit se domů a vyklidit Rutin dům. Babičce to dlužila.

Tisíc pět set dolarů. Tolik ji v autobazaru stála dodávka z roku 2005. Byla zelená a měla ošoupaná světle hnědá sedadla a rádio, které fungovalo, jen pokud se dokázala vyhybat všem výmolům. A to bylo na čtyři sta mil dlouhé cestě po I-95 zatraceně těžké.

Jedenatřicet dolarů a tři centy. Tolik na benzince zaplatila za nafu a velké balení bonbonů M&M's. Hned poté přejela po mostě Wright Memorial z pevniny na Outer Banks – dvě stě mil dlouhý řetěz bariérových ostrovů, táhnoucí se podél pobřeží Severní Karolíny. Ostrovy byly po tisíciletí obydleny domorodci, které sem přilákalo moře plné ryb, a v roce 1587 je osídlili Evropané.

Ivina babička Ruth čísly žila. Pořád počítala dny do začátku sezony a potom do jejího konce, dolary a hodiny práce potřebné k tomu, aby hotel vydělával, rychlost větru v mílích za hodinu, když

pobřeží hrozila vichřice. Poslední hurikán tu udeřil v prosinci a byl to „ten, který po sobě nechává vdovy“, řekla do telefonu Ruth. Jejímu pobořenému a promáčenému hotelu už nebylo pomoci. Ivy babičce slíbila, že jakmile skončí vánoční shon, vrátí se domů.

Dlouhý most bičoval vítr a přinutil Ivy pevněji sevřít volant, aby vůbec udržela auto v přímém směru. Zářivý úplněk zakryla clona sedých mraků.

Za mostem se Ivy zastavila u Wendy's a objednala si dva cheeburgy se slaninou, hranolky a limonádu bez cukru. V Rutině domě nebude nic k jídlu, takže burger navíc se bude hodit k snídani. Pak Ivy zjistí, které obchody jsou mimo sezonu otevřené.

Pohlédla do zpětného zrcátka dodávky. Nabídlo jí odraz rozmazané řasenky a rozčuchaných tmavých vlnitých vlasů. Zatímco na sebe zírala, v duchu slyšela Rutin hlas: *Služba ti začíná v sedm. O víkendu budeme hostit tři večírky, takže nepočítej s tím, že budeš mít čas na kamarády. A další sezonu máme skoro za sebou.*

Nabrala si plnou hrst hranolek a po cestě je jedla.

Pokračovala po hlavní silnici dalších osm mil a u sloupku s číslem 8 za obchodem s matracemi zahrnula na odbočku k pobřežní silnici. Očekávala, že ujede půl míle na jih a spatří rezort Na Pobřeží, ale holá, rovná krajina ji zmátla. Ivy se neměla podle čeho orientovat a babiččin dům přejela.

Svou chybu si uvědomila až po další polovině míle a auto otočila do protisměru. Vrátila se o kus severněji, zpomalila a vjela na prázdné parkoviště. Během uplynulých dvou týdnů demoliční firma srovnala se zemí zbytky tyrkysově natřené hlavní budovy, čtyřia dvacet bungalovů i neonovou ceduli s nápisem Rezort Na Pobřeží.

Den po hurikánu Ruth prohlásila, že cenný majetek na pobřeží prodá.

„Na splacení hypotéky by byl potřeba celý život, a já už jsem příliš stará. Rozhodla jsem se hotel pustit,“ řekla.

„Komu ho prodáš?“ Ivy žila v New Yorku už dvanáct let, ale kdykoli s babičkou mluvila, vrátil se jí pocit viny kvůli tomu, že se odstěhovala.

„Jednomu developerovi. PDD Construction.“

„Ten pozemek má obrovskou cenu.“

„Já vím. Dost vysokou na to, abych splatila dluhy a měla za co dožít.“

„Jestli to nestačí...“

„Zaplatí mi dost,“ přerušila ji rychle babička. „Navíc celé roky kňourám, jak bych chtěla mít víc volného času. Tak teď ho získám.“

„Mohla bych přijet hned zítra.“

„Žádný spěch, Ivy. Víím, jaký je v restauracích o svátcích fofr. Přijed, až budeš moct. Tím, že tu budeš, se nic moc nezmění.“

„Dorazím brzy.“

Ivy v hotelu vyrostla. Stála za pultem recepcce už v dobách, kdy přes něj sotva viděla. Ani by nedokázala spočítat, kolikrát si po práci zaplavala v dlouhém obdélníkovém bazénu. Všechna jídla si dávala v hotelové kuchyni a mimo sezonu jezdila po parkovišti na skateboardu.

V kuchyni se naučila vařit. Od dvanácti si oblékala zástěru, stála u kuchyňského pultu a krájela, sekala a smažila jídla pro hosty. Nevadilo, že babička nejspíš porušuje všechny zákony zakazující dětskou práci. Bůhví, co by na to řekla sociálka. Ale skutečnost byla taková, že Ivy práci milovala úplně stejně jako Ruth. Ráda vařila, tvořila a poslouchala pochvaly od hostů. V šestnácti už trávila v kuchyni veškerý čas před školou i po ní a přes léto sedm dní v týdnu.

A teď je všechno pryč. Už nikdy si nebude užívat čas s babičkou.

Ivy se sebrala, vyjela zpátky na silnici a zahrnula ostře doprava na betonovou příjezdovou cestu lemovanou vysokými keři, ohnutými neustávajícím větrem od oceánu. Zaparkovala a dívala se na temný dům stojící na osm stop vysokých pilotech. Cedrové šindele byly šedivější, než si pamatovala, a omláčené modré okenice proti hurikánu zůstaly zavřené. Schody se zdály být v dobrém stavu a krytá veranda obklopující celý dům vypadala nedotčená. Jak nevypočitatelné dokáže být počasí!

Světlo reflektorů olízlo spodek domu a malý přístavek s technickou místností. Bude potřeba zapnout pojistky a pustit vodu.

Hrábla do sáčku s hranolky, několik jich snědla a vychutnávala si každé sousto slaných, tučných brambor. Mohla by mít výčitky kvůli kaloriím, ale rozhodla se, že ve chvílích, jako je tahle, na nich nezáleží.

Kolikrát jí Ruth vykládala o kouzelné moci jídla? Zlepšuje náladu, hojí zraněnou duši a otravné úkoly jsou díky němu snesitelnější. Ivy dojedla hranolky, lokla si limonády, zmuchlala papírový sáček a schovala ho do tašky vedle nesnědeného burgeru. „A teď už vážně musím jít.“

Z přihrádky vylovila baterku, zapnula ji, vystoupila z dodávky a spěchala do technické místnosti. Studený vítr jí profoukl skrz tlustě vycpaný péřový kabát – tenhle vysloužilce už měl za sebou dvanáct newyorských zim. Neohrabanými zmrzlými prsty zápolila s klíči. Zámek zrezlý slaným vzduchem nakonec povolil a ona vešla do malé místnosti a těkala kuželem světla po stěnách a hledala pojistkovou skříň. Doufala, že ve slaném ovzduší nezkorodovala a trubky nezamrzly. Otevřela dvířka a pátrala po hlavním spínači. K jejímu překvapení byl zapnutý.

Netušila, kdo proud pustil, ale byla mu vděčná za to, že na ni nejspíš čeká bojler plný teplé vody, nedotčené trubky a možná i vyhřátý dům. Zavřela pojistkovou skříň, otočila se k hlavnímu uzávěru vody a zjistila, že je také otevřený. „Ať jste kdokoli, Bůh vám žehnej.“

Zamkla přístavek a vzala si z auta tašku s věcmi na přespaní, burger a limonádu. Se sklopenou hlavou vykročila proti větru a vystoupala po schodech na krytou verandu objímající celý dům. Zrezlý zámek na vstupních dveřích někdo nedávno naolejoval, takže se zlehka otočil. Otevřela dveře, vstoupila do vytopeného tmavého domu a rozsvítila.

Přivítaly ji haldy věcí z rezortu Na Pobřeží naskládané ode zdi ke zdi. Byly tu židle s červenými koženými sedáky, krabice plné hotelového povlečení, stoly, příbory i cedule. BAZÉN REZORTU NA POBŘEŽÍ. RECEPCE. ZDE NEPARKUJTE. Ruth zachránila a uskladnila ve svém domě všechno, co přečkalo řádění bouře.

„A sakra.“

Do jara zbývalo šedesát dva dní. A za šestnáct dní bude mít třicáté narozeniny a právě tehdy podle závěti zdědí celý dům a bude ho moct prodat.

Zamířila k pohovce vedle krbu obloženého tmavým kamenem, s komínem vypínajícím se k trámovému stropu. Sedla si, položila tašku a vylovila z ní druhý burger. Kašle na snídani. Potřebuje útěchu hned teď. Několik minut seděla, zírala na hory haraburdí a soustředila se na chuť burgeru a limonády.

Když brčkem vysála poslední zbyteček tekutiny, vstala a úzkou uličkou mezi změtí věcí se vydala na zadní zasklenou verandu, kde se spávalo. Dveře s dobře naolejovanými panty se zlehka otevřely a Ivy obklopil chladný svěží vzduch. Hleděla na tříštící se vlny ozářené svitem úplňku.

Když byla malá, s nejlepší kamarádkou Dani na téhle verandě mockrát přespaly. Chichotaly se až do půlnoci, kdy je Ruth ze své ložnice v prvním patře okřikla a poslala je spát. Bylo osvobozující a vzrušující strávit noc v místnosti, do které pronikal mořský vítr nasáklý vlhkostí a kam doléhalo volání racků a výbuchy smíchu hotelových hostů u bazénu.

Když se Ivy přestěhovala do New Yorku, dlouho špatně spala. Křik a troubení z ulice bylo chabou náhradou za zvuk tříštících se vln, který ji od raného dětství ukolébával k spánku. Ležela v posteli na ženské ubytovně Křesťanského sdružení mladých žen, poslouchala hádku dvou sousedek a uvažovala, jak vůbec mohla takhle zradit svoji kamarádku Dani a bývalého přítele Matthewa.

Od základní školy byli nerozlučná trojka. V prváku se Ivy s Matthewem dali dohromady a rychle začali snít o společné budoucnosti. Matthew na rozdíl od Ivy a Dani nechtěl jít na vysokou a byl přesvědčený, že by všichni tři měli společně podnikat. Ivy souhlasila, protože žádný lepší nápad neměla. Dani byla nadšená. Sice ji přijali na uměleckou školu, jenže její táta měl po krachu trhu s nemovitostmi hluboko do kapsy. Kdyby mohla rok pracovat, vydělala by si na školné a její problémy by se tím vyřešily.

Když Matthew oznámil, že zařídil pronájem malé restaurace, Ivy dostala strach. Dani za rok odejde studovat a ona uvázne s Matthewem v životě, na jaký není připravená. Potřebovala ještě několik týdnů a čtyři piva na maturitním večírku, aby sebrala odvalu a svému příteli oznámila, že dohodu poruší a odstěhuje se do New Yorku.

„Cože? Ty jedeš do New Yorku?“ Matthew se přestal široce usmívat, ale zjevně pořád ještě věřil, že si Ivy jenom dělá legraci.

„Jo, zítra.“ Srdce jí tlouklo až v krku a stěží se dokázala nadech-

nout. Doufala, že až mu poví pravdu, uleví se jí, ale deptal ji pocit viny.

„Za dva dny máme podepsat smlouvu na kavárnu!“

„Já vím.“

„Mstíš se mi za to, že jsem tě dneska cestou na večírek zapomněl vyzvednout?“

„Nemstím se ti. Odjíždím.“

„Uvědomuješ si, jakou děláš hloupost?“ Po pivu se mu leskly oči a teď jimi probleskl vztek. „Vždyť jsi v New Yorku byla jen jedinkrát v životě, loni se školou.“

Na školním výletě ji ohromilo, jak je New York rozlehlý. Jeho neotřelost a energie jí připadala tak vzrušující! A nadšení ji provázelo až domů. „Možná dělám hloupost, ale prostě to musím zkusit.“

„Máš tam práci?“

„Ne.“ Nachystala si ale seznam míst, kde by chtěla pracovat, a na ženské ubytovně si na sedm dní zarezervovala pokoj. Kdyby se začala příliš nimrat v detailech, mohlo by jí dojít, jak jsou její plány naivní.

Nevesele se zasmál. „Vážně si neděláš legraci?“

„Ne.“ Čím déle o tom mluvila, tím byla odhodlanější.

„Je to od tebe podraz,“ odfrkl si. „Měli jsme otvírat vlastní restauraci.“

„Byla by tvoje,“ namítla.

„Myslel jsem, že jsme tým.“ Ukázal na ni a vyšplíchl jí pivo na bílé šaty.

„Promiň.“ Mohli by o tom mluvit pořád dokola, a stejně by nezměnila názor. Prostě ne. Blížila se k nim Dani a dlouhými prsty objímala tři piva. Okamžitě si všimla jejich napjatých výrazů.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Ivy nám dala košem,“ oznámil jí Matthew. „Nepodepíše smlouvu a stěhuje se do New Yorku.“

Ivy se zhluboka nadechla. Zalitovala, že není ještě opilejší. „Nedávám vám košem. Jenom jsem se rozhodla, že budu žít v New Yorku.“

„Řekni, že to není pravda,“ vydechla Dani.

„Je.“ Přiznat pravdu Dani bylo z nějakého důvodu těžší. „Promluvila jsem si s Ruth. Chápe mě.“

„Kdy jste se o tom bavily?“ naléhal Matthew.

„Před pár týdny.“ Babička potřebovala čas, aby stihla najmout někoho, kdo bude připravovat smažená jídla a fungovat jako manažer celé kuchyně. Na novinku zareagovala jenom pokrčením ramen. Objala Ivy a zašeptala: „Dřív nebo později něco takového musíme udělat všichni.“

„Týdny?“ vykřikl Matthew. „Nemáš dojem, že jsi stejné ohledy měla brát i na nás? Moje plány stojí a padají na tom, že budete ve firmě i vy dvě. Ivy, ty ses učila u jedné z nejlepších kuchařek na Outer Banks. A to hodně znamená.“

Dani o krok ustoupila, jako by dostala facku. „Neřekla jsi mi ani slovo. A já se tak těšila, že spolu budeme pracovat a příští rok si pořádně užijeme.“

„Jenže až bys měla vyděláno na školu, odešla bys,“ namítla Ivy. „Matthewovi by se rozjízďel byznys, ale co já? Dál bych trčela v kuchyni a pracovala sotva míli od místa, kde jsem vyrostla.“

„Já ale netajila, co plánuju!“ zaječela Dani. „Věděla jsi, že odjedu. Oběma jsi nám slíbila, že spolu všichni tři zůstaneme ještě alespoň rok.“

„Omlouvám se. Nemůžu tu zůstat.“ Ivy vstoupily do očí slzy. „Když neodejdu teď, tak už nikdy.“

Dani postavila červené plastové kelímky tak prudce, až pivo vyšpláchno. „Nesmíš odjet. Ne dokud si o tom pořádně nepromluvíme.“

„Ne,“ řekla Ivy.

„Neumí držet slovo,“ utrousil Matthew.

„Zjevně neumí.“ Dani si založila ruce na hrudi.

Následující ráno Ivy odjela do New Yorku. Celou noc nespala a měla příšernou kocovinu, ale nějak dokázala fungovat.

Odhodlání jí vydrželo během celé cesty po I-95 a zesláblo až na městském patrovém parkovišti, kde při pohledu na ceny utrpěla slušný šok. Našla svůj pokoj v ženské ubytovně a během šesti dnů obešla restaurace ze svého seznamu a ještě několik dalších. Nikdo nikdy neslyšel o rezortu Na Pobřeží a nikdo pro ni neměl práci.

Šestý den už byla zdeptaná neúspěchem, pocitem viny a osamělostí. Vytáhla zpod postele kufr a začala si balit, ale najednou se zarazila. Po mámě zdědila sklon riskovat, po Ruth paličatost. A nedokázala si představit, že by teď přijela domů a přiznala vlastní chybu. Klidně se tam jednoho dne zase vrátí, ale jedině s plachtami nadmutými úspěchem. Takže další den zase vyrazila na obchůzku.

A vytrvalost se jí vyplatila. Našla si práci v italské restauraci Vincenzo's dva bloky od Broadwaye. Měla připravovat smažená jídla a mýt nádobí. Všichni zaměstnanci byli příbuzní majitelky a ona byla první nespřízněná síla, kterou máti Leoni za dvacet let najala. Máti prohlásila, že je jí Ivy sympatická a líbí se jí její mozo-ly na dlaních, paže se světlými jizvami od prskajícího oleje a to, jak říká *ano, madam* a dívá se jí při tom do očí. Máti Leoni jí vysvětlila, že podnik díky recenzi na jednom blogu získal na popularitě a její manžel Mario, který dělá šéfkuchaře, a syn Gino potřebují pomocníci. Ivy překypovala vděčností a souhlasila, že hned večer nastoupí do práce.

Zatímco míchala italské omáčky ve velkých hrncích a krájela, smažila a opékala, Mario s Ginem na sebe zuřivě pokřikovali a hádali se kvůli věcem, na kterých se nejspíš nedokázali shodnout už celá desetiletí. Každá rozepře skončila tím, že si Mario šel zakouřit na ulici. Moc se nelišili od Ivy a Ruth v kuchyni rezortu Na Pobřeží.

Když před třemi lety Mario dostal rakovinu, snížil si úvazek. Šéfkuchařem se stal Gino a Ivy povýšila na jeho zástupkyni.

Máti Leoni jí tvrdila, že patří do rodiny. „Máš Itálii v krvi.“

A Ivy jí chtěla věřit. Ne všechny rodiny drží pospolu, ale teoreticky by měly. Když ve Vincenzo's nastaly těžké časy, Ivy pracovala za dva, aby udrželi restauraci v provozu.

Pak potřebovala pomoct ona. Po Rutině smrti si potřebovala vzít delší volno, aby se mohla vrátit do Severní Karolíny. A i když se jí máti Leoni omlouvala a došlo i na slzy, zamyslela se jenom na pár vteřin a pak jí prostě odmítla. Vykašlali se na ni.

Její karma ji dostihla a nakopala jí zadek.